

ΕΠΙΚΘΙΝΩΝΙΑ

ΕΤΟΣ 6ο - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 53

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2007

Έκδοση
του Ίερού Ναού

Άγιου Νικολάου
του Νέου Θηβών

- ✦ Οί Μικροφτερούληδες
- ✦ Τό Πασχαλινό μήνυμα
του Σεβασμιωτάτου
- ✦ Νεοπαγανιστικές αντιφάσεις

- ✦ Σχολική ιστορία
χωρίς αξιοπρέπεια
- ✦ Σατανισμός

ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ, ΚΑΙ
ΛΑΜΠΡΥΝΘΩΜΕΝ ΤΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ,
ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΠΕΡΙΠΤΥΖΩΜΕΘΑ.
ΕΙΠΩΜΕΝ ΑΔΕΛΦΟΙ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΜΙΣΟΥΣΙΝ ΗΜΑΣ.
ΣΥΓΧΩΡΗΣΩΜΕΝ ΠΑΝΤΑ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ,
ΚΑΙ ΟΥΤΩ ΒΟΗΘΩΜΕΝ. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ, ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΑΤΗΣΑΣ,
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΝΗΜΑΣΙ,
ΖΩΗΝ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΣ.

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

«ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ»

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ Ι.Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΗΒΩΝ

Τηλ. καί Fax: 22620-24282

Υπεύθυνος: π. Εὐάγγ. Ρουσέτης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: **ΣΑΪΤΗΣ** τηλ. 210-34.76.090

ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Πάνω σ' ένα τραπεζάκι του σαλονιού ήταν δύο μικρά ανθοδοχεῖα. Στο ένα ήταν ένα κλωνάρι βασιλικού και στο άλλο καμάρωνε ένα κατακόκκινο γαρύφαλλο.

Μία μέρα λέει ο βασιλικός στο γαρύφαλλο: *Γιατί καμαρώνεις και φιγουράρεις τόσο πολύ;*

Και τό γαρύφαλλο απάντησε: *Πώς νά μή χαίρωμαι και νά μή καυχίμαι; Έχω χρώμα θαυμάσιο και ἄρωμα μεθυστικό, ἔχω ὁμορφιά και μεγαλειό!*

— *Και τί μ' αὐτό;* Ρώτησε ὁ βασιλικός.

Και ἡ απάντηρη:

— *Προχθές σέ μία ἐπίσημη δεξίωση ἕνας ὑπουργός μέ εἶχε βάλει στή μπουτονιέρα του, στό πέτο τοῦ σακακιοῦ του και πέρυσι ἕνας βουλευτής τό ἴδιο.*

— *Και τί λοιπόν;*

— *Ἄκου και κάτι ἄλλο. Πρίν μερικά χρόνια περίμεναν νά πάη στήν Πάτρα ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κι ἐτοιμάζονταν νά τόν ὑποδεχοῦν. Τότε ὁ Δήμαρχος εἶπε νά μαζέψουν χίλια κόκκινα γαρύφαλλα ἀπ' ὅλα τά περιβόλια γιά νά στήσουν μία ἀψίδα ὑποδοχῆς. Τ' ἀκοῦς;*

Τότε ὁ ταπεινός βασιλικός απάντησε: *Θά μέ ρωτήσης, ἐγώ τί ἔχω νά παρουσιάσω και νά καυχηθῶ; Νά σοῦ πῶ. Οὔτε χρώματα παρδαλά ἔχω οὔτε ἄρωμα μεθυστικό. Ὅμως ὁ προπάππος μου φύτεψε ἐκεῖ πού ἦταν ὁ Σταυρός τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα, στόν τόπο τοῦ Γολγοθᾶ, στόν τόπο τῆς μεγάλης Ἀγάπης και τῆς θυσίας. Κι αὐτή ἡ ἱστορία μοῦ ἔμαθε νά εἶμαι ταπεινός και διακριτικός, νά μήν κομπάζω και νά μή καυχίμαι, ἀλλά κάθε χρόνο τό φθινόπωρο, στή γιορτή τοῦ Σταυροῦ, νά συντροφεύω τό Τίμιο αὐτό ξύλο, πού μᾶς θυμίζει τήν αἰώνια Ἀγάπη και τή μοναδική συγκατάβαση τοῦ Ἰησοῦ.*

Μετά ἀπό αὐτό τό διάλογο μέσα στό σαλόνι ἐπικράτησε μία βαθειά σιωπή και κατάνυξη...

Α. ΦΛΟΓΕΡΑΣ

ΓΛΥΚΕ ΝΥΜΦΙΕ

Ἐγώ νά γίνω θέλησα Θεός
- ὦ συμβουλή προδότρα, στεῖρα! -
κι' Ἐσέναν, ὦ Χριστέ μου, ἐβάλανε
τήν περιπαιχτική πορφύρα.

Ἐγώ ν' ἄρπάξω ζήτησα στά χέρια μου
στέμμα και σκῆπτο - ὦ μαύρη πλάνη -
κι' Ἐσύ, Χριστέ μου, τό καλάμι ἐκράτησες
κι' ἐφόρεσες τ' ἀκάνθινο στεφάνι.

ὦ Λυτρωτή μου! ὥς ν' ἀνεβῆς στό Γολγοθᾶ,
δέξου με νᾶρθω στό πλευρό σου,
και σάν τόν Κυρηναιο τό Σίμωνα
νά πάρω λίγο τό σταυρό σου.

Δέξου νά βρέξω ἐγώ τά χεῖλη σου,
γλυκέ Νυμφίε, νά τά δροσίσω,
και τό ματόβρεχτό σου μέτωπο
μέ χέρι ἀγάπης νά σπογγίσω.

Ἰησοῦ! Καθώς σέ βλέπω σήμερα
χλωμό, ὑβρισμένο, πονεμένο,
σέ νιώθω δυό φορές Θεό
και δυό φορές ἀγαπημένο.

† Γ. Βερίτη

«ΟΙ ΜΙΚΡΟΦΤΕΡΟΥΛΗΔΕΣ»

Από τόν Σύλλογο Γονέων καί Κηδεμόνων «Άγιοι Ανάργυροι» ό όποϊος φροντίζει καί ύποστηρίζει ήθικά καί ύλικά παιδιά μέ ειδικές ανάγκες (δυνατότητες!!!) λάβαμε τήν ακόλουθη επιστολή τήν όποία δημοσιεύουμε έξ' αιτίας τών πολλών μηνυμάτων καί τών προβληματισμών πού περιέχει καί έκπέμπει!...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ

Ύτόμων καί Παιδιών ΑΜΕΑ

«ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ»

Παλαμά 3 - Θήβα, Τηλ.: 22620-29909

Θήβα 2/2/07

Άνθρωπος (Άνω-Θρώσκω) δηλαδή κοιτῶ ψηλά.

Κάθε άνθρωπος είναι φτιαγμένος από τή φύση του, νά κοιτᾶ ψηλά, νά όραματίζεται καί νά προσπαθεῖ νά φτάσει τό όνειρό του. Για νά φτάσει όμως εκεί ψηλά, χρειάζεται φτερά πού θά τόν κάνουν νά φτάσει γρηγορότερα καί εύκολότερα. Τά φτερά είναι οί ικανότητες του καθενός. Κάποιοι όμως έχουν μικρότερα φτερά καί νοιώθουν διαφορετικοί. Παρόλα αυτά, μπορούν καί αυτοί νά άνέβουν ψηλά, άπλά χρειάζονται δίπλα τους κάποιους άλλους για νά τούς μάθουν νά ανοίγουν τά φτερά τους καί νά πετοῦν όλο καί ψηλότερα.

Τά άτομα μέ ειδικές ανάγκες (ΑΜΕΑ) έχουν τά δικά τους μοναδικά καί ιδιαίτερα φτερά. Τό πέταγμά τους όμως, γίνεται όμορφότερα όταν οί γύρω τους, τούς χαϊδεύουν άπαλά τά φτερά καί πετοῦν μαζί τους.

Στούς μικροφτερούληδες μπορεῖ κανείς νά διαπιστώσει ότι τό όμορφότερο πέταγμα είναι αυτό πού γίνεται μέ Κατανόηση-Αποδοχή-Συνεργασία-Αἰσιοδοξία καί Άγάπη.

Αυτό Έσεῖς τό δείχνετε έμπρακτα μέ τό νά εἶστε κοντά στά παιδιά μας σέ διάφορες εκδηλώσεις καί όχι μόνο αυτό, αλλά ακόμη καί μέ τή πολύτιμη προσφορά του σεβαστου ποσοῦ σέ κάλυψη αναγκών τών ΑΜΕΑ του συλλόγου μας.

Σας θέλουμε πάντα δίπλα μας, συνοδοιπόρους, στό δύσβαστο μονοπάτι τής Ζωής καί άρωγούς στον άγώνα πού δίνουμε καθημερινά για νά κάνουμε όμορφότερο τό πέταγμα τών μικροφτερούληδων.

ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ από τά βάθη τής καρδιάς μας.

Σας εύχόμαστε «ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ» νά σας προστατεύουν.

Μέ εκτίμηση

Γιά τό Σύλλογο

Ή Πρόεδρος

ΑΘΗΝΑ ΡΑΪΚΟΥ - ΠΡΕΒΕΖΑΝΟΥ

Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ στήν Ἀγιογραφία...

«**Ε**ϊκών», ἐκ τοῦ ρήματος ἐοικέναι, δηλαδή ἡ ὁμοιότητα ὅπου ἀντανakλᾷ τό πρωτότυπον, ὑλοποιεῖ τήν διαρκή ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά ἀπεικονίσει τόν Δημιουργό καί Σωτήρα του μέ ἓνα γήινο καί ταπεινό χρωστήρα. Νά θησαυρίσει τίς ἄυλες μορφές τῶν Ἀγγέλων, νά ἀποδώσει τά ὑπερκόσμια πρόσωπα τῶν Ἀγίων. Ἄλλοτε ἀποδίδοντας «τό φυσικόν», ἄλλοτε τήν ὑπόστασι «ὥσπερ ἡ σκιά ἐν τῷ σώματι», καί ἄλλοτε τή νοητική καί τούς συμβολισμούς ἀποκρυπτογραφώντας «τά τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς ἀληθείας μυστήρια».

Κατά τόν Μέγα Διδάσκαλο τῆς Οἰκουμένης Βασίλειο, «ἡ γάρ τῆς εἰκόνος τιμή ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει», καί «ἐπ' αὐτῆς ἐν καί τό αὐτό προσδώσομεν» τήν προσκύνησι καί τόν ἀσπασμό.

Στόν Ἱερό Ναό τῆς ὁμώνυμης Ἑνορίας σέ θέση περίοπτη καί προσκυνητή βρίσκεται «Εἰκών» μέ μία ἀπό τίς ὡραιότερες ἀπεικονίσεις τοῦ Ὁσιομάρτυρα Προστάτη Ἀγίου μας Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς.

Συχνά στηθήκαμε εὐλαβικά καί ἱκετέσαμε «ἀσπάζοντες Αὐτόν» περί ὑγείας σωματικῆς καί πνευματικῆς, ἀλλά ἐλάχιστα μελετήσαμε τήν εἰκονογραφική ἀπόδοσι ἀπό τόν εὐλαβή τεχνίτη.

Μέ στρατιωτική ἐνδυμασία ἐπιβλητικός, κάλλιστος ἀθλητής, νέος, εὐώδης, συμπαθής μέ ἁγγελοειδές πρόσωπο, «τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐκπεμπόμενος», κάθεται σέ περίτεχνο χρυσό θρόνο μέ ὑποπόδιο, ἀναγγέλλοντας «τιμή καί δόξα ἐν τῷ Παραδείσῳ», καί ἀπό τήν ἁγιασμένη πλευρά του ἀπό τήν ἀπαστράπτουσα πανοπλία φρουρούμενη, «πάντες ἐν τῇ οἰκουμένῃ εὐφραίνονται» δεχόνται τήν διαρκή προστασία του. Περιβεβλημένος μέ μανδύα πορφυρό, τούς ποταμούς τῶν ἀχράντων αἱμάτων καταδεικνύει, ὡς «ρόδον ἐρυθρόν» τό πάθος τοῦ μαρτυρίου του προσφέρει, σέ μᾶς τούς χοϊκοὺς ἀνήμερους στή δίνη τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς μας. Πρόκειται γιά τήν κατ' ἐξοχήν συμβολική ἔκφρασι τοῦ θριάμβου τοῦ ἀεικλεοῦς Ὁσιομάρτυρα, ἐναντίον τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου.

Μέ τήν δεξιά ἀνοικτή ὑψώνει τόν Μαρτυρικό Σταυρό, μέ συστολή ἐμφορούμενος καί ἀενάως ἐνθυμούμενος τόν Σταυρικό Θάνατο τοῦ Κυρίου μας. Χειρονομία σεβασμοῦ καί ἀποδοχῆς τοῦ δικοῦ του μαρτυρικοῦ θανάτου. Στήν ἀριστερά κρατεῖ τό δόρυ ὑπενθυμίζοντας τόν ἀδιάκοπο ἀγῶνα κατά τῆς ἁμαρτίας, λειτουργώντας ἀποτρεπτικά, ἔτοιμος νά προστατεύσει ὅποιον ἀπειλεῖται ἀπό τήν περιρροή τοῦ κακοῦ.

Ἐπισφράγιση πάντων τό ἀργυρότεχνο φωτοστέφανο, ὁ στέφανος τῆς ἀγιωσύνης, ἡ ἐξ ἀνθρώπων τιμή καί προσκύνησι στόν ἀθλητή πού ἔθεσε ὡς ὁδηγό πίστεως τή ρῆσι τοῦ Εὐαγγελίου «καί ἔσεσθε μισούμενοι ὑπό πάντων διὰ τό ὄνομά μου· ὁ δέ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται», ἀποκαλύπτοντας τό μεγαλεῖο τῆς Οὐράνιας Ἐκκλησίας σέ μᾶς τούς ἀναξίους.

Δεηθεῖτε, φιλόχριστοι ἀδελφοί, καί μή λησμονᾶτε τούς μαρτυρικούς ἄθλους Μαρτύρων καί Ὁσίων, Δικαίων καί Ἱερέων, γιὰ αὐτοί προστατεύουν τόν σύγχρονο κόσμον ἀπό τίς νέες ἀπειλές καί φοβερούς κινδύνους.

Ἡλίας Δημητρέλλος
Ἀγιογράφος

Ἑμνολογία

⁵Ἦχος πλ. β'.

« Ἀεὶτε ἑώα πλήθη καὶ εὐπέρια, δεῦτε καὶ τοῖς στέμασιν τῶν εὐφημιῶν ἀναδήσωμεν τόν Ὅσιον καὶ Μάρτυρα Νικόλαον τόν ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντα καὶ τὴν πλευράν λογχευθέντα ὡς ὁ Δεσπότης Ἰησοῦς ὑπὲρ οὐ προθυμῶς καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Διὸ παρ' Αὐτῷ συναγάζεται καὶ ἱκετηρίαν ποιεῖται ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει ὑμνούντων αὐτοῦ τὴν ἄθλησιν».

Ο Ὑμνος αὐτὸς ἀφιερωμένος στὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸν Νέο «Τὸν Ὅσιον καὶ Μάρτυρα», εἶναι γραμμένος σὲ ἤχο πλάγιου τοῦ Δευτέρου καὶ ψάλλεται κατὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς παραμονῆς τῆς Ἑορτῆς τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ τοῦ Ὑμνου ὅπως καὶ ὁλόκληρης τῆς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας πού ψάλλεται στίς 8 καὶ 9 Μαΐου εἶναι ὁ ἱερομόναχος Ἀκάκιος ὁ ἐν Διακροῦσῃ ὁ ὁποῖος ἦταν προικισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ μέ τὸ χάρισμα τῆς Ὑμνογραφίας (νά γράφει δηλ. ὕμνους) καὶ μέ αὐτοὺς ἀνεφήμισε, ἐμεγάλυνε καὶ ἐτίμησε τὸν Ἅγιό μας προσφέροντάς τους σὲ Ἐκεῖνον σάν μία εὐωδιαστὴ ἀνθοδέσμη, ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης.

Ο Ὑμνογράφος μέσα ἀπὸ τὸν Ἦχο τὸν πλάγιο τοῦ Δευτέρου θέλει νὰ προκαλέσει στοὺς πιστοὺς συγκίνηση. Ὁ Ἦχος αὐτὸς εἶναι ἔτσι δομημένος ὥστε τὸ χρῶμα ποὺ «ἀκούγεται», ὅταν ψάλλεται, νὰ προκαλεῖ στοὺς πιστοὺς τὸν πόνο, τὸ πάθος, τὴν κατάνυξη, τὸν σπαραγμὸ καὶ νὰ τοὺς φέρνει πιὸ κοντὰ μέ τρόπο πνευματικὸ στό φρικτὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου.

Μέσο για να φτάσουμε πνευματικά στο Μαρτύριο του Ἀγίου μας εκτός από τὴν Ἀγιογραφία ὅπου βλέπουμε με παραστατικότητα τὴν μορφή καὶ τὸ μαρτύριό του, εἶναι καὶ ἡ Βυζαντινὴ μας Μουσικὴ. Ἡ Θεία καὶ Μεγαλοουργὸς αὐτὴ Τέχνη τὴν ὁποία ταπεινά καὶ ἐμῆς διακονοῦμε στο ἀναλόγιό τοῦ Ναοῦ ποῦ εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Ὁσιομάρτυρα, με τὴν ὁποία ἐκφράζουμε τὰ συναισθημάτα μας.

Χειριστής αὐτοῦ τοῦ μέσου εἶναι ὁ Ψαλμωδός (Ἱεροψάλτης) ὁ ὁποῖος θὰ πρέπει νὰ ὑπηρετεῖ τὴν μουσικὴ πιστὰ καὶ «ἐξ’ ὅλης τῆς ψυχῆς του καὶ ἐξ’ ὅλης τῆς διανοίας του» ἔχοντας πάντοτε καθαρὴ τὴ καρδιά του, ἐλαφρά τὴν συνείδησή του καὶ σώφρονα τὸν λογισμό του. Ὁ ψαλμωδός ἐπικαλεῖται τὴν θεία Χάρι νὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ μεταβῇ νοερά στὸν Τόπο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου μας καὶ νὰ γίνῃ ἐκφραστής αὐτῶν τῶν στιγμῶν. Θὰ προσπαθῇ νὰ «δεῖ» μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὸν Ἅγιον τὴν ὥρα ποῦ «καὶ τὴν πλευράν» κεντᾶται μέ τὴν λόγχη ὡς «ὁ Δεσπότης Ἰησοῦς» καὶ νὰ νιώσῃ τὸν ἴδιον ψυχικὸ πόνο. Νὰ ἐκφράσῃ στὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν πόνο του, τὸν ἀνθρώπινο πόνο, ὅταν... «καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπεμύθη». Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ὁ Ἱεροψάλτης θὰ κάνει μία μεγάλῃ παύση. Τὸ μαρτύριο τελειώνει καὶ ἐπέρχεται ἡ φοβερὴ ὥρα τοῦ θανάτου. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἐκτός ἀπὸ τὴν σιωπὴ.

Ὡς Ὁρθόδοξοι γνωρίζουμε ὅμως πὼς ἡ Ἀληθινὴ Ζωή, ἡ αἰώνια καὶ παντοτινὴ ξεκινᾷ ἀπὸ ἐκείνῃ ἀκριβῶς τὴν ὥρα. Τὴν ὥρα δηλ. ποὺ ἐπέρχεται ὁ θάνατος καὶ μεταβαίνουμε «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν».

Γι' αυτό τώρα ὁ Ἥχος ἀλλάζει σέ πλάνιο τοῦ Πρώτου. Ὁ ψαλμωδὸς ψάλλει τώρα πανηγυρικά καὶ εὐφρόσυνα διότι «...παρ' Αὐτῷ (τῷ Θεῷ)» συναγάλλεται ὁ Ἅγιός μας. Βρίσκεται ἡδὴ πλάι στὸν Οὐράνιο Θρόνον ἀνάμεσα στοὺς μάρτυρες τῆς πίστεώς μας. Ἀμέσως μετὰ ὁ Ἥχος ἀλλάζει σέ Δεύτερο διότι πρέπει νὰ ἐκφραστεῖ ἡ ἰκεσία, ἡ παράκληση, ἡ δέηση. «... Καὶ ἱκετηρίαν ποιεῖται ὑπὲρ ἡμῶν...». Τὸν παρακαλοῦμε νὰ πρεσβεύει γιὰ τοὺς πιστοὺς πού τὸν ἑορτάζουν, πού τὸν εὐλαβοῦνται καὶ πού τὸν τιμοῦν προσκυνώντας τὰ ἱερὰ λείψανα καὶ τὴν Εἰκόνα του καὶ κυρίως μιμούμενοι τὴν ζωὴν τὴν ὁμολογία, τὴν πίστη καὶ τὸ στέρροο φρόνημά του.

ὁ Ἥχος ἐπανερχεται σὸν πλάγιον τοῦ Δευτέρου τώρα πού ολοκληρώνεται ὁ ὕμνος γιὰ νά ἐκφραστεῖ ὁ δικός μας πόνος, τό πάθος μας, ἡ ἐξαθλίωση τῆς ψυχῆς μας καί τό δικό μας μαρτύριο.

Ο Ψαλμωδός προσπαθεῖ νά βοηθήσει τοὺς πιστοὺς νά κατανοήσουν ὅτι ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα πρέπει νά πονᾶμε γιὰ τίς δικές μας ἁμαρτίες ἐνῶ ὅταν φθάσει ἐκεῖνη ἡ εὐλογημένη ὥρα, μέλημά μας ἄς εἶναι νά χύσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μας γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας.

Δημήτριος Ἀναδιώτης
Πρωτοψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας.

Δόξα, ἵχος πα β'

(M)

Διευ τε ε ω α πλη η η θη και ε στε ε πι ι

(A) (B)

α δ ευ τε και τους στε μα ου των εν φη μα ι ω

(A) (B)

α να δη η ου μ ω μ εν τον Ο ο σι ι εν και

(A) (B)

μαρ τυ πα α α Νι κο ο ο Αδ α α αν τον εν

(A) (B)

βου νε νος α θα η ου αν τα κα την παν

(A) (B)

πα ε αν λο α χεν θε ε εν το υς ο Δε στο

(M) (A)

της Ι η η σους υ περ αν προ υπ μακ και τη κ φα λην

(A) (B)

α πε τη η η η η η θη δε ο παρ αυ το ο

(A) (B)

ω ου να γα α α λε ε ου να γα α λε

(A) (B) (C) (D)

ε ε τε και ι κε τη πι α α αν παι ει ει

(A) (B) (C) (D)

τοι υ πε ε ρ η η η η μιν των εν πι στει υ

(M)

μου αυ ου αν των ου του αυ ου ου ου τη ην α

(A)

θα η η αν

Νεοπαγανιστικές Ἀντιφάσεις

Τοῦ πρωτ. Βασιλείου Γ. Γεωργοπούλου, Δρ. Θ.

Στὶς ἡμέρες μας παρατηρεῖται μία συστηματικὴ προσπάθεια κάποιων ομάδων πού ὡς σκοπὸ ἔχουν τὴ νεκρανάσταση καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ εἰδωλολατρικοῦ Δωδεκαθέου καὶ τὴν ἐπίσημη ἀναγνώρισή του ὡς θρησκείας.

Κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὅμως τῶν νεοπαγανιστικῶν ομάδων εἶναι ἡ ἀπαξίωτική, ὕβριστική καὶ βίαιη τοποθέτησή τους ἀπέναντι σέ κάθε τί χριστιανικὸ καὶ ἡ ἐπιμελής ἀποφυγὴ τους νὰ ἀναφέρονται σέ μελανές πτυχές τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας. Οἱ σύγχρονοι νεοπαγανιστές σιωποῦν γιὰ τὰ ἐπαίσχυντα χαρακτηριστικά τῶν λεγομένων μέν θεῶν, κατ' οὐσίαν δέ δαιμόνων, ὅπως γιὰ τὶς αἰσχρότητες, τοὺς φθόνους, τὰ μίση, τὶς ἀπάτες, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀνθρωπολατρία, τὶς ἀνθρωποθυσίες πού δέχονταν κ.ἄ.

Ἐπιπλέον, ἀπὸ τὶς ομάδες αὐτές δέν ἀπουσιάζουν οἱ προσωπικὲς ἀντιπάθειες, οἱ ἰδεολογικὲς διαφοροποιήσεις, καθὼς καὶ ἡ σύγχυση καὶ οἱ ἀντιφάσεις γιὰ τὸ τί ἦταν τελικά οἱ διάφοροι θεοὶ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας.

Ὁμολογεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους ὅτι: «οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Ἀρχαιοελληνικοῦ Κινήματος δέν ἔχουν μία σαφῆ γνώση γιὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ θρησκεία, ἐρμηνεύοντας τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία κατὰ τὸ δοκοῦν» (βλ. Ἡ ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας, 2002, σσ. 74-75).

Στόν ἐν λόγῳ ἰσχυρισμὸ τοῦ νεοπαγανιστῆ θεωρητικοῦ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε δύο σημεία: α) ὅτι οἱ σύγχρονοι νεοειδωλόλατρες δέν ἔχουν σαφῆ γνώση τῆς ἀρχαίας θρησκείας, καὶ β) ὅτι ἐρμηνεύουν τὴν ἐλληνικὴ μυθολογία κατὰ τὸ δοκοῦν.

Οἱ ἐπισημάνσεις αὐτές ἐπιβεβαιώνονται πλήρως ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πραγματικότητα. Χαρακτηριστικὴ ἀπόδειξη ἐν προκειμένῳ, εἶναι οἱ ἀντιφατικὲς θέσεις δύο ἄλλων νεοπαγανιστικῶν θεωρητικῶν γιὰ τὸ τί ἦταν οἱ ἀρχαῖοι θεοί.

Σύμφωνα λοιπὸν μέ τὴν μία ἀποψη, ἡ ὁποία τυγχάνει νεφελώδης καὶ ἀόριστη

«Οἱ Ἑθνικοὶ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων, ὅπως καὶ ὄλων τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν λαῶν, εἶναι ἐνέργειες, δυνάμεις καὶ εἶναι ἰδέες» (Περ. Τρίτο Μάτι, τ. 95, σ. 70).

Κατὰ τὴν ἄλλη ἀποψη καὶ σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τὴν προηγούμενη, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας τοῦ Δωδεκαθέου, καὶ ἐκδότης ἀρχαιολατρικοῦ περιοδικοῦ ἰσχυρίζεται: «Οἱ θεοὶ εἶναι ὁμοιούσιοι πρὸς τὰ ἄλλα ὄντα διότι ἔχουν τὴν ἴδια οὐσία: τὸ ψυχικὸ ἄτομο. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι πού ἔφτασαν σὸ τέλος τοῦ κύκλου τῶν μετεμψυχώσεων, διατηροῦν τὶς ἀναμνήσεις ὄλων τῶν βίων τους...» (βλ. Παν. Μαρίνη, Τί πιστεύει ἡ Ἑλληνικὴ μας θρησκεία, περ. Τρίτο Μάτι, τ. 95, σ. 28).

Τί μᾶς λέει οὐσιαστικά ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας τοῦ Δωδεκαθέου: Μᾶς λέει ὅτι οἱ λεγόμενοι θεοὶ ἦταν ἄνθρωποι τελικά πού θεοποιήθηκαν καὶ τοὺς λάτρευαν ὡς θεοὺς. Ἡ ἀποψη αὕτη βεβαίως, δέν εἶναι καινούργια. Τὴν εἶχαν ὑποστηρίξει οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι Εὐήμερος (350-297 π.Χ.) καὶ Ἐκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης (3ος αἰ. π.Χ.) στὴν κριτικὴ τους κατὰ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ δωδεκαθέου.

Ἐν προκειμένῳ ὅμως παρατηροῦμε τὸ ἐξῆς παράδοξο. Δύο ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι νὰ ἀπορρίπτουν τὸ Δωδεκάθεο γιὰτὶ θεωροῦσαν τοὺς λεγόμενους θεοὺς ὡς ἀνθρώπους πού θεοποιήθηκαν, καὶ ὁ σύγχρονος ἀρχαιολάτρης θεωρητικὸς νὰ ζητᾷ νὰ ἐπιστέψουμε καὶ νὰ λατρεύουμε ὡς θεοὺς αὐτοὺς πού καὶ οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι ἀπέρριψαν. Ζητᾷ νὰ λατρεύσουμε ὡς θεοὺς νεκροὺς ἀνθρώπους.

Νά λοιπόν, τὸ ὑποτιθέμενο κλέος τῆς πατρώας θρησκείας στὴν ὁποία ζητοῦν οἱ νεοπαγανιστές νὰ ἐπιστρέψουμε. Νά λατρεύουμε εἰδωλα, γιὰ τὰ ὁποῖα οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ νεοπαγανιστές μεταξύ τους δέν συμφωνοῦν γιὰ τὸ τί ἦταν.

Ἄλλοι νεοπαγανιστές, ἀγωνίζονται νὰ ἐξωραίσουν τὸ ἀρχαιοελληνικὸ εἰδωλολατρικὸ μῶρφωμα, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία «ἀπομακρύνει πάντα ὁπαδὸν τῆς ἀπὸ προσωπολατρείας» καὶ ἐπιπλέον ὅτι «Ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία, ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, ἀποτελεῖ ἓνα μεγαλόурγμα». (βλ. Ἡ ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας, 2002, σ. 36).

Οἱ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμοὶ ἀποτελοῦν ἐπιπλέον, ἓνα ἀκόμα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς τακτικῆς τους, νὰ ἀντικαθιστοῦν τὰ ἱστορικὰ δεδομένα ὅπως αὐτὰ πού ἀναφέραμε, μέ ἰδεολογικὲς τους φαντασιώσεις σέ ἐπίπεδο ἐρμηνείας. Εἶναι ὅμως γνωστὸ, ὅτι τὸ χάσμα μεταξύ φαντασιώσεως καὶ ἱστορίας εἶναι ἀγεφύρωτο.

Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς ξέρει πολὺ καλά, ὅτι κάθε μορφὴ εἰδωλολατρείας εἶναι μορφὴ δαιμονολατρείας (ψαλμ. 95, 5· 1 Κορ. 10, 20· 2 Κορ. 6, 16· 1 Ἰωάν. 5, 21).

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΗΝΗ

Πρός
Τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς
Τερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τό «Θαῦμα τῶν θαυμάτων», ὅπως ὀνόμασαν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας, τὸ «γεγονός τῶν γεγονότων», ἡ θεμελι-
ακὴ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας – γιατί «εἰ Χρι-
στός οὐκ ἐγήγερται κενὴ... καὶ ματαία ἡ πίστις
ἡμῶν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 14-17) – αὐτὲς τίς ἡμέρες
δεσπάζει στὴν ὑμνολογία, στὴ σκέψη, στοῦ χαί-
ρετισμοῦ, στὴ ζωὴ ὅλων μας.

Δέκα φορές, μέσα στοῦ σαρανταήμερο διά-
στημα ὡς τὴν Ἀνάληψή Του ἐμφανίσθηκε ὁ
Κύριος καὶ κάθε φορά κάτω ἀπὸ διαφορετικὲς
συνθήκες, σὲ διαφορετικὸ ἀριθμὸ μαθητῶν. Οἱ
ἐχθροὶ Του, πωρωμένοι ἤδη, δὲν ἦταν ἄξιοι νὰ ἀντικρούσουν τὸν Ἀναστημένο Ἰησοῦ.
Καὶ ὅλες τίς φορές μετέδιδε τὴν σιγουριά τῆς Ἀναστάσεως. Ἀλλάζε τὴν ψυχολο-
γία τῶν μαθητῶν. Δημιουργοῦσε ἓνα πρωτόγνωρο κλίμα ἀναστημένης πνευματικῆς
ζωῆς.

Γνωστά τὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τίς συναντήσεις μέ τὸν Ἀναστημένο Κύριο. Ἕνα
κοινὸ χαρακτηριστικὸ διακρίνουμε. Τὴν ψυχολογικὴ μεταβολὴ τῶν μαρτύρων τῆς
Ἀναστάσεως.

Οἱ γυναῖκες «**κλῖαν πρωῒ**» προχωροῦν πρὸς τὸ μνημεῖο λυπημένες μέ τὸ ἐρωτηματικὸ
«**τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;**» (Μαρκ. ιστ. 2,3). Ὅταν
ὁ Κύριος τοὺς ἀπευθύνει τὸ χαίρετε, τότε γίνονται ρωμαλαῖες, χαρούμενες,
σίγουρες γιὰ ὅ,τι ἐξαγγέλλουν, τῶν εὐαγγελιστῶν εὐαγγελίστριες, τῶν ἀποστόλων
ἀπόστολοι.

Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται μέ τοὺς κλεισμένους στοῦ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ μαθη-
τές. Λυπημένοι, «**ἀθυμοῦντες ὡς εἰκός**» δὲν τολμοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν «**διὰ τὸν φόβον
τῶν Ἰουδαίων**». Μετὰ τὴν ἐμφάνισι ὁμοῦ τοῦ Κυρίου ἡ εἰρήνη, ἡ χαρά, τὸ θάρρος
ἀποτελοῦν τὰ πνευματικὰ στοιχεῖα τῆς ἀτμόσφαιρας μέσα στὴν ὁποία κινοῦνται.
Ἡ μεταβολὴ στὴν ψυχολογία τοὺς ὁλοκληρώνεται.

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου Τὸν ἀνέδειξε Νικητὴ τοῦ θανάτου, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ
πόνου. Εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλες αἰτίες, πού συνήθως ἀφαιροῦν τὴν χαρά. Πῶς, λοι-
πόν, ἡ χαρά νὰ μὴν εἶναι ὁ πρῶτος γλυκὺς καρπὸς τῆς Ἀναστάσεως; Πῶς νὰ μὴν
πλημμυρίσει ἀπὸ χαρὰ δυνατὴ, πλούσια, ἀστεῖρευτὴ ἡ ψυχὴ τῶν

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

μαθητῶν; Ἐχουν ἀνάμεσά τους Θριαμβευτή καί Νικητή Ἐκεῖνον, πού πρό ὀλίγου ἔβλεπαν νεκρό, ἀτιμασμένο, ἐγκαταλελειμμένο ἐπάνω στό Σταυρό! Τώρα, Ἀναστημένος εἶναι μαζί τους καί θά εἶναι παντοτινά (Ματθ. κη' 20). Συνοδοιπόρος καί πρωταγωνιστής σ' ὅλες τίς μάχες τίς ζωῆς.

Κρατοῦν στά χέρια τους ἡ μᾶλλον τήν καρδιά τους, τή βεβαίωση τῶν ἐλπίδων τους. Ἐχουν τήν ἐγγύηση τῆς θεότητάς Του. Τήν τρανή ἀπόδειξη, ὅτι ἔπειτα ἀπό κάθε Γολγοθᾶ ἀκολουθεῖ μία Ἀνάσταση, ὅτι τή Μεγάλη Παρασκευή διαδέχεται ἡ Κυριακή τοῦ Πάσχα, ὅτι κάτω ἀπό κάθε πόνο κρύβεται ἡ χαρά, κάτω ἀπό τήν ἀδικία ὁ τελικός θρίαμβος τῆς δικαιοσύνης. Τώρα δέν «ζοῦμε γιά νά πεθάνουμε» ἀλλά «πεθαίνουμε γιά νά ζοῦμε». Τώρα «μηδεῖς ὀδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γάρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε». Τώρα καί στό σκοτεινό βασίλειο τοῦ Ἄδη ἄστραψε ἡ χαρά τῆς λυτρώσεως. «Ὁ Πάσχα λύτρον λύπης!» ψάλλει ὁ ὕμνωδός. «Χριστός γάρ ἐγήγερται εὐφροσύνη αἰώνιος».

Μέ τό βλέμμα τῆς ψυχῆς μας σχίζουμε τόν πέπλο τῶν αἰώνων γιά νά παρακολουθήσουμε, εὐλαβικά, τίς φάλαγγες τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Ἀτρόμητοι, γενναῖοι, θαρραλεοί, μέ φωτεινά μάτια, μέ τό χαμόγελο στά χεῖλη καί μέ τή θριαμβευτική ἰαχή «Χριστός Ἀνέστη» προχωροῦν σέ πανηγύρι, στό μαρτύριο, πού τελικά θά τοῦς ἐνώσει γιά πάντα μέ τόν Ἀναστημένο Κύριό μας.

Ἀδελφοί μου,

Ἀντί μύρου, λοιπόν, κι ἐμεῖς τόν ὕμνον τῆς χαρούμενης καρδιάς μας «προσοίσω-
μεν τῷ Δεσπότῃ», σάν ἐκφραση τῆς πιό γνήσιας εὐγνωμοσύνης μας σ' Ἐκεῖνον πού
«... ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. Δ'. 25)

Μετ' εὐχῶν
† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΘΗΡΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Κατά τὰ τελευταῖα χρόνια μία θορυβώδης μειοψηφία διανοουμένων καὶ διαμορφωτῶν τῆς κοινῆς γνώμης προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσει ὅτι πρέπει νὰ ξεχάσουμε ὅ,τι ξέραμε σχετικά μετ' τὴν Ἱστορία καὶ τὴν ἐθνικὴ μας ταυτότητα καὶ νὰ προσχωρήσουμε στὸ δικό τους τρόπο σκέψεως ὥστε νὰ «ἐκσυγχρονισθοῦμε».

Οἱ προπαγανδιστικοὶ στόχοι αὐτῆς τῆς ἀντίληψης ἐντοπίζονται σὲ τρία σημεία. Α) Νὰ διαγράψουμε ἀπὸ τὴν Ἱστορία μας ὅτιδήποτε θὰ μπορούσε νὰ ἐνοχλήσει τοὺς Τούρκους, διότι ἔτσι – ἰσχυρίζονται – θὰ βελτιώσουμε τὶς ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις. Β) Νὰ μὴν προβάλλουμε τὸν ἡρώισμό, τὴν αὐτοθυσία, τὸ μαρτύριο, τὴν ἐθνικὴ ἀγωνιστικότητα ἀλλὰ νὰ παρουσιάζουμε τὴν Ἱστορία ὡς μία ξερὴ παράθεση ἀριθμῶν καὶ γεγονότων μὲ ἔμφαση στὰ κοινωνικοοικονομικὰ αἰτήματα διαφόρων ὁμάδων. Γ) Νὰ διαγράψουμε πλήρως κάθε ἀναφορά στὸν ἐθνικὸ, ἐκπαιδευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ ρόλο τοῦ Ὁρθοδόξου κλήρου καὶ νὰ τονίσουμε τὴν ὁποιαδήποτε λεπτομέρεια θὰ μπορούσε νὰ μειώσει τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ διαστρεβλωτικὴ γραμμὴ ἔχει ἐπηρεάσει ἓνα ἀπὸ τὰ νέα σχολικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ διδάσκονται φέτος στὰ Ἑλληνόπουλα. Πρόκειται γιὰ τὸ βιβλίο τῆς Ἱστορίας τῆς Στ' Δημοτικοῦ. Πρέπει νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι τὸ βιβλίο αὐτό, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα, παραγγέλθηκε καὶ ἄρχισε νὰ συγγράφεται τὸ 2003.

Τὸ ἄρθρο 16 τοῦ Συντάγματός μας προβλέπει ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς Παιδείας εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν παιδιῶν μας. Ἀντιθέτως τὸ συγκεκριμένο ἔγχειρίδιο πού πληγώνει τὴν ἐθνικὴ μας ἀξιοπρέπεια. Προσπαθεῖ νὰ ἐξωραΐσει τὴν Ὄθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, διαγράφει τὰ μαρτύρια καὶ τὶς θυσίες τῶν προγόνων μας, παρουσιάζει τὴ μικρασιατικὴ τραγωδία σάν μία εἰρηνικὴ ἀνταλλαγὴ πληθυσμῶν, προβάλλει ὡς ἀπελευθερωτὴ τὸν Κεμάλ Ἀτατούρκ, δὲν λέει οὔτε λέξη γιὰ τὴ γενοκτονία τοῦ Μικρασιατικοῦ καὶ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ὁποία διήρκεσε ἀπὸ τὸ 1914 ἕως καὶ τὸ 1922. Θὰ φθάσουμε στὸ σημεῖο ξένου εὐρωβουλευτῆς νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὴν Τουρκία νὰ ἀναγνωρίσει τὴ γενοκτονία τῶν Ποντίων καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ ἀποφοιτοῦν ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ μὲ μία φτιασιδωμένη εἰκόνα περὶ τῶν καλῶν Ὄθωμανῶν καὶ τῶν δημοκρατικῶν Νεοτούρκων.

Ἡ προσπάθεια νὰ ἐξοβελισθεῖ ὁποιαδήποτε ἀναφορά στὴν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας εἶναι προφανὴς καὶ ἔχει κωμικοτραγικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ Πατροκοσμάς τοῦ λαοῦ μας, ἀναφέρεται δύο φορές ὡς «Κοσμάς ὁ Αἰτωλός» σάν νὰ ἦταν κάποιος διαφωτιστὴς μὲ παπγιόν. Οὔτε Ἅγιος ἦταν κατὰ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου οὔτε μοναχός, οὔτε ἐθνομάρτυς!

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός παρουσιάζεται μὲ μία μικρὴ φωτογραφία σάν γραμματόσημο καὶ μὲ λανθασμένη λεζάντα – ἀναγράφεται ὡς ἐπίσκοπος Καλαβρύτων, ἐνῶ ἦταν ἐπίσκοπος τῆς Πάτρας – καὶ χωρὶς νὰ ἐπεξηγεῖται ἡ συνεισφορά του. Τὸ λάβαρο τῆς Ἁγίας Λαύρας καὶ ἡ κήρυξη τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὸν ἐν λόγω ἱεράρχη διαγράφονται τελείως, ἂν καὶ ἀναφέρονται στὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη καὶ ἄλλων. Ἡ ἱερὴ ἡμερομηνία τῆς 25ης Μαρτίου δὲν ἀναγράφεται πουθενά. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση κατὰ τοὺς συγγραφεῖς ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Μολδοβλαχία τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1821. Τὸ ὅτι στὸ Μωριά καὶ στὴ Ρούμελη μεταδόθηκε ἡ φλόγα μὲ πρωτεργάτες κληρικοὺς εἶναι μία ἐνοχλητικὴ ἄρα ἀπορριπτέα λεπτομέρεια γιὰ τοὺς ἐκσυγχρονιστὲς συγγραφεῖς! Ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', ὁ Παπαφλέσσας καὶ ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ, φαίνεται ὅτι δὲν χωροῦσαν στὸ βιβλίο. Ὅμως θεωρήθηκε

σκόπιμο νὰ ἀφιερωθεῖ ὁλόκληρη σελίδα γιὰ νὰ μάθουν τὰ 12χρονα παιδιά ποιά ἦταν τὰ καφενεῖα τῆς Ἀθήνας τὸ 19ο αἰῶνα! Ὁ Ἐθνοἱερομάρτυρας Χρυσόστομος Σμύρνης παρουσιάζεται σὲ μία φωτογραφία μὲ Ἕλληνες στρατιῶτες. Τὸ ὅτι ἔμεινε κοντὰ στὸ ποίμνιό του καὶ θανατώθηκε μαρτυρικὰ εἶναι γεγονότα πού δυστυχῶς ἀποσιωποῦνται.

Ἡ συγγραφικὴ ὁμάδα ἐξήγησε ὅτι περιορίσε τὰ πολεμικὰ γεγονότα καὶ προσπάθησε νὰ προβάλει περισσότερο τὸ ρόλο τῶν γυναικῶν.

Τότε γιατί δὲν ἀναφέρονται στὴν θυσία τῆς Ἁγίας Φιλοθέης ἐπὶ τουρκοκρατίας ἢ στὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου; Προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις ὑπάρχουν πολλές. Ὅμως κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μετατρέπει τὰ παιδιά μας σὲ ἀνιστόρητους ραγιάδες.

Κωνσταντῖνος Χολέβας
Πολιτικός Ἐπισταμὼν

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ

Η ΣΥΧΡΟΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

« Άσημάκης Κατσούλας, ο νεαρός που χαρακτηρίστηκε σαν ο «άρχηγός» της ομάδας των δολοφόνων, περιγράφει για πρώτη φορά σέ δημοσιογράφο τὰ «πῶς» καί τὰ «γιατί» τῆς φρίκης πού συγκλόνισε τό Πανελλήνιο στά τέλη τοῦ 1993.

« ἐν μπορῶ νά ρίξω καμιά εὐθύνη στήν οἰκογένειά μου» λέει ὁ εἰκοσιτρι-άχρονος, σήμερα, Κατσούλας. «Οἱ γονεῖς μου εἶναι ἄνθρωποι καλοί, μέ ἀγάπη καί ἠθικές ἀξίες. Τό πρόβλημα ἦταν δικό μου. Ἀπό ἔφηβος ἀκόμη, ἤθελα νά μάθω πολλά. Ἔτσι, στά δεκαπέντε μου χρόνια, ἀγόρασα ἀποκρυφιστικά καί παραψυχολογικά βιβλία καθώς καί τή «Σολομωνική». Ἡ «Σολομωνική» εἶναι βέβαια γιά γέλια, ἀλλά αὐτό πού μοῦ ἔμεινε ἦταν πῶς ὑπάρχουν «ἄλλες δυνάμεις» πού μπορούμε νά τίς καλέσουμε καί νά τίς δαμάσουμε... Μεγάλωνα σ' αὐτό τό κλίμα. Ἄρχισα νά ἀκούω μουσική καί τραγούδια πού ἐξυμνοῦν τό σατανᾶ, μέ μιά αἴσθηση πῶς ἐγώ προσεγγίζω τήν κρυμμένη ἀλήθεια... Ἀγόρασα καί παιχνίδια τοῦ κομποῦτερ πού σέ «μυοῦν» στή μαύρη μαγεία καί στίς δαιμονικές ἐπικλήσεις.

Στήν τρίτη Λυκείου ἀποφάσισα νά δώσω πανελλήνιες ἐξετάσεις γιά ἀρχαιολογία καί ἱστορία. Ὅμως δέν αἰσθανόμουν καλά... Εἶχα τρομερά νεῦρα, μεταπτώσεις καί φόβους. Ἐνιωθα ὅτι θά ἀποτύχω στίς ἐξετάσεις κι αὐτό δέν τό ἄντεχα... Σ' ἐκεῖνη ἀκριβῶς τήν περίοδο μέ βρῆκαν

οἱ σατανιστές. Χάζευα μερικούς δίσκους μέ σατανικά μηνύματα σέ ἓνα δισκάδικο, ὅταν ἓνας χαμογελαστός νεαρός μέ ρώτησε: «θέλεις νά κάνουμε πράξη αὐτούς τούς ὡραίους στίχους;» Πιάσαμε κουβέντα, γίναμε φίλοι καί ἀργότερα, πού αὐτοί οἱ «νεαροί» ἔμαθαν τό φόβο μου γιά τίς Πανελλήνιες εἶπαν: «Μήν εἶσαι κορόιδο. Θά στραβωθεῖς στό διάβασμα καί δέν εἶναι βέβαιο πῶς θά πετύχεις. Ὑπάρχουν καλύτεροι τρόποι γιά σίγουρη ἐπιτυχία».

 λείσαμε ραντεβού σέ ἓνα σπίτι στή Νέα Σμύρνη. Ἦταν διαμορφωμένο σέ «μαῦρο ναό». Ἀνάποδοι σταυροί, μιά πεντάλφα, ἓνας βωμός. Ρώτησα γι' αὐτά καί μοῦ ἀπάντησαν «θεολογικά», μέ ἀποσπάσματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, πού τὰ ἐρμήνευαν, φυσικά, μέ τόν τρόπο τους. Μέ ἔπεισαν πῶς ὁ σατανᾶς εἶναι ὁ... ἀδικημένος Θεός...! Σιγά σιγά δέχθηκα νά μνηθῶ. Ὑπόγραψα συμβόλαιο μέ τό Διάβολο, ποδοπάτησα εἰκόνες, βλαστήμησα... Τώρα πιά, ἤμουν μέλος τους καί ἀπέκτησα δικό μου δαίμονα, τόν Ἄμμων-Ρᾶ...!

 πτό τότε ἡ ζωή μου ἄλλαξε τελείως. Ἐτέμισα τό δωμάτιό μου σατανιστικά σύμβολα καί δέν μπορούσα νά ἀντικρίσω εἰκόνα ἢ ἐκκλησία. Πήγαينا στίς τελετές κάθε Τρίτη, καί φυσικά Σάββατο, πού γίνονταν τὰ «Σάμπαθς». Σάν χαμηλόβαθμος, ὅμως, δέν ἔμπαινα στό «ναό», ἄν οἱ ἀνώτεροί μου δέ φοροῦσαν τίς μάσκες τους.

“Εμαθα πώς πρέπει να κλέβω χρήματα και να αγοράζω ζωα για θυσία. Δέ μαζεύαμε αδέσποτα, γιατί ή έντολή ήταν να θυσιάζουμε κάτι πού μάς ανήκει. Διδάχτηκα, επίσης, πώς να γοητεύω γυναίκες μέ ύπνωτισμό και σταθερό βλέμμα. Κι αυτό, διότι έπρεπε να τις προσελκύουμε, να τις σκοτώνουμε και να τις στέλνουμε «δωρο» στον «άφεντη». Μας απαγόρευσαν τό γέλιο, τό χαμόγελο και τό παιχνίδι. Μιά φορά έπαιξα μπάλα στή γειτονιά μου κι έτρεμα μήπως τό μάθουν οί σατανιστές...

Μέ τον καιρό έπρεπε να τούς πάω νέα μέλη. Έτσι, τούς πήγα τό Μάνο και τή Δήμητρα, πού είχαν χαμηλότερο βαθμό από έμένα...

Μία είναι ή σατανιστική όργάνωση στήν Ελλάδα, αλλά αλλάζει όνόματα και αποτελείται από διαφορετικές ομάδες. Είναι αυτή πού έχει τήν έδρα της στήν Άμερική, χρησιμοποιεί τή σατανική βίβλο του Άντον Σαντάζ Λαβέι και στέλνει Άγγλους να στρατολογήσουν τούς νέους της Έλλάδας...

Τή Σουλτάνα Κρισικιάν δέν τή σκοτώσαμε έμείς. Στή δολοφονία της Συροπούλου δέν ήμουν μπροστά. Καθόμουν στό αυτοκίνητο. Δέν τά λέω για να βγάλω ευθύνες. Τί ένας φόνος, τί δυό! Τά λέω γιατί είναι αλήθεια. Η Γιούργα «θυσιάστηκε» Μ. Πέμπτη. Ήταν οί μέρες τέτοιες και ό Σατανάς ήθελε θυσία...

Δέν μέ ενδιαφέρει να βγώ από τή φυλακή. Οί τύψεις μου είναι χειρότερες από τά ντουβάρια. Άν και ή φυλακή είναι

ό,τι καλύτερο μου συνέβη. Έδώ μέσα κατάλαβα ποιός είναι ό διάβολος και ποιός είναι ό Χριστός... Άπελπίστηκα πώς ό Χριστός δέ θέλει ανθρώπους σαν κι έμένα, αλλά ένας ιερέας μου έξηγησε ότι για τό Θεό δέν υπάρχουν μικρές και μεγάλες άμαρτίες. Υπάρχει μόνον ή μετάνοια... Έξομολογοῦμαι στον πνευματικό μου και ίσως κάποτε ό Κύριος να μέ συγχωρέσει. Παίρνω και γράμματα από χριστιανούς, πού μου θυμίζουν πώς στήν Όρθοδοξία πάντα υπάρχει έλπίδα.

Δέν αποκαλύπτω τούς σατανιστές για να μή σκοτώσουν τούς συγγενείς μου. Από τότε πού ήμουν μέλος, αυτή τήν άπειλή ακούγαμε. Θά τρώμαζες, αν μάθαινες ποιόι πραγματικά είναι...

Προσεύχομαι για τίς ψυχές τών χαμένων κοριτσιών. Σέ παρακαλώ. Φώναξε στους νέους να μην πηγαίνουν σε όργανώσεις πού διδάσκουν πώς δέν υπάρχει διάβολος. Ούτε και σε αίρέσεις. Πολλές άπ' αυτές τίς θεωρούσαμε «συνεργατίδες» μας. Πές τους να μένουν κοντά στήν Έκκλησία»..

Άπό τήν έφημερίδα
“Ελεύθερος Τύπος”

Έπιμέλεια Παναγιώτης Άγοραστός

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΑΠΟΤΕΙΡΑ ΑΠΟΓΕΙΩΣΕΩΣ!

Ο άνθρωπος όπου και αν κατοικεί μόνιμα αισθάνεται την ανάγκη να βρεθεί σε άλλη γη και σ' άλλα μέρη για να τα επισκεφθεί και να τα γνωρίσει. Είναι μια κρυφή ή φανερή επιθυμία μας ή οποία πραγματοποιείται με την μετακίνησή μας για να συναντήσουμε κάτι διαφορετικό από αυτό που ζούμε. Έπομένως, όλοι μας επιθυμούμε να ζήσουμε ένα ταξίδι μακρινό ή κοντινό, και να παίξουμε τον ρόλο του ταξιδιώτη είτε ατομικά, είτε οικογενειακά, είτε συλλογικά.

Ένα προσκυνηματικό ταξίδι διαφέρει κατά πολύ από άλλες εμπορικές, επαγγελματικές, οικονομικές κ.ά. μετακινήσεις γιατί τό ταξίδι αυτό έχει προορισμό έναν Τόπο με σημασία πνευματική που μπορεί να σε φέρει σε έπαφή με μία άλλη πραγματικότητα και να σε απογειώσει. Έναν τόπο που δεν έχει σκοπό να σου προσφέρει μόνο ότι σου προσφέρουν οι πέντε αισθήσεις (να δεις δηλ., να γευτείς, κ.λπ.) αλλά όταν τον πλησιάζεις εκείνος να σε οδηγήει κάπου άλλου.

Αυτό ακριβώς επιδιώκει ο προσκυνητής όταν επισκέπτεται ιερά προσκυνήματα, Μονές, Ναούς όπου φυλάσσονται θαυματουργές εικόνες, ιερά λείψανα, Αγιάσματα, κ.λπ. Σκοπός για τον οποίο πραγματοποιούμε ένα προσκυνηματικό ταξίδι πρέπει να είναι η υπέρβαση της καθημερινότητας, η ψυχική ανάταση, η άντληση δυνάμεως, ελπίδας και παρηγοριάς και γενικά τό «γέμισμα των πνευματικών μας μπαταριών» για την αντιμετώπιση των ευθυνών

καί των δυσκολιών της ζωής μας. Αυτός πρέπει να είναι ο σκοπός μιας ιερής Αποδημίας, ενός προσκυνηματικού ταξιδιού και όχι η ικανοποίηση μιας «Ιερής» περιέργειας, ή διάθεση να ξεφύγω για λίγο από τα καθημερινά μου προβλήματα, ή δεν έχω να κάνω κάτι καλύτερο κ.λπ.

Μεγάλη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζουμε έναν Ιερό και Αγιασμένο Τόπο, είναι η πνευματική προετοιμασία που έχει προηγηθεί για να πλησιάσουμε τα προσκυνήματα αυτά στα οποία οφείλουμε σεβασμό και τιμή διότι, άφ' ενός αποτελούν τα ιερά Σκηνώματα της Πίστεώς μας άφ' ετέρου άλλοι πριν από εμάς έζησαν εκεί και η παρουσία τους, καθαγίασε τους Τόπους αυτούς. Ακόμα και η κούραση που καταβάλαμε μέχρι να φτάσουμε σε αυτούς τους Τόπους περιέχει, πνευματικό περιεχόμενο διότι όσο πιο πολύ κοπιάζεις τόσο μεγαλύτερη ψυχική ωφέλεια και ανακούφιση απολαμβάνεις. Άς θυμηθούμε εδώ τους προγόνους μας οι οποίοι πεζοπορώντας και με τα ύπουτα μέσα της εποχής τους έκαναν ταξίδια μεγάλα (Άγιοι Τόποι κ.λπ.). Έμεις σήμερα όπωσδήποτε βρίσκομαστε σε πλεονεκτική θέση με τα μέσα που έχουμε στην διάθεσή μας, και δεν πρέπει να παραπονιόμαστε. Σε μας κάποιες φορές λείπει η διάθεση!

Στήν Ένορία μας αρκετές φορές τόν χρόνο διοργανώνονται μονοήμερες, πολυήμερες καί απογευματινές Προσκυνηματικές έξορμήσεις, οί όποίες σχεδόν πάντοτε ένεργοποιούν τό ενδιαφέρον των ένοριτών μέ τήν συμμετοχή πολλών – πολλές φορές έχουμε έπιστρατεύσει καί δυό πούλμαν – μέ προορισμό πάντοτε πνευματικό. Οί έκδρομές αυτές δίνουν τήν εύκαιρία νά ζήσουμε έστω γιά λίγες ήμέρες, γιά μία ήμέρα ή γιά λίγες ώρες ως μία «κοινωνία προσώπων» μέ κοινό προορισμό, κοινό πρόγραμμα, κοινό φαγητό, κοινή διασκέδαση, κοινή προσευχή κ.λπ. Έκεϊ θαυμάζουμε τίς φυσικές όμορφίες πού συνήθως περικλείουν τά ιερά Προσκυνήματα καί έρχόμαστε σέ έπαφή μέ τούς ανθρώπους πού τά διακονούν ό λόγος των όποιων άποτελεϊ γιά όλους μας στήριγμα καί έφόδιο.

Μέ σεμνότητα καί ταπείνωση λοιπόν ας πηγαίνουμε ως προσκυνητές στά ιερά Προσκυνήματα καί έπιπλέον μέ βαθιά συναίσθηση τής ιερότητάς τους ας τά προσεγγίζουμε.

«Άληθινούς προσκυνητές» μās θέλει ό Κύριός μας όπως μās προειδοποιεί στόν διάλογό του μέ τήν Άγία Φωτεινή τήν Σαμαρείτιδα.

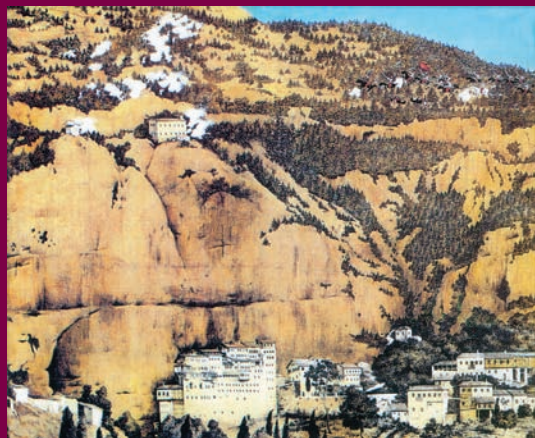

Διήγηση γιά τό θαῦμα πού έγινε στό Σπήλαιο κάποιο Πάσχα.

Στά 1463 Αρχιμανδρίτης τής Μονής των Σπηλαίων ήταν ό μακάριος Νικόλαος.

Άνήμερα τό Πάσχα εκείνης τής χρονιάς, τήν ήμέρα πού όλοι οί χριστιανοί έόρταζαν «θανάτου τήν νέκρωσιν» καί « Άδου τήν καθαίρεσιν», ένας άπό τούς Πατέρες τής Μονής, ό εύλαβής καί ένάρετος ίερονόναχος Διονύσιος Στέπα, μπήκε στό σπήλαιο του όσίου Άντωνίου γιά νά θυμίσει τά σεπτά σκηνώματα των κεκοιμημένων άγίων. Τόν ακολουθοῦσαν καί μερικοί άλλοι άδελφοί μέ αναμμένες λαμπάδες. Σάν έφτασε στόν τόπο όπου παλαιά ήταν ή τράπεζα των σπηλαιωτών μοναχών, ό μακάριος Διονύσιος θυμίσει τά άγια λείψανα και φώναξε εύφρόσυτα:

- Άγιοι Πατέρες καί Άδελφοί! «Αὔτη ή κλητή και Άγία Ημέρα, ή Μία των Σαββάτων, ή Βασιλίς καί Κυρία, έορτών Έορτή καί Πανήγυρις έστί πανηγύρεων»! Χριστός Άνέστη!

Τήν ίδια στιγμή - ω του θαύματος! - όλα τ' άφθορα όσιακά σκηνώματα ανασήκωσαν έλαφρά τά κεφάλια καί αποκρίθηκαν μέ μιάν άπόκοσμη, βροντερή φωνή:

- Άληθώς Άνέστη!

Μέ φρίκη ό θεοφιλής Διονύσιος καί οί συνοδοί του έτρεξαν καί γνωστοποίησαν τό θαυμαστό γεγονός στόν ήγούμενο Νικόλαο καί τούς λοιπούς Πατέρες, γιά νά δοξάσουν τόν Άναστάντα Κύριο καί τούς άγιασμένους δούλους του...

Από τό «Πατερικόν τής
Λαύρας του Κιέβου»
έκδοσις Ι.Μ. Παρακλήτου

Από την Ένοριακή μας ζωή

- Οί πίο κάτω αναφερόμενοι συνέβαλλαν στην εύρυθμη λειτουργία της «τραπέζης τροφίμων» της ένορίας μας και γενικώς στην φιλανθρωπική διακονία με διάφορα αγαθά ή με χρήματα ειδικά μετά την έπιστολή πού έστάλη πρós όλους τούς ένορίτες. Τούς εύχαριστούμε θερμά και τούς εύχόμαστε κάθε καλό: **Θεολόγος Έξηναριδής, Στέφανος Ροβολής, Δημ. Δημοβέλης, Ιωάννης Μπεκρής, Εύρίκλεια Σιαμανδούρα, Βάσω Ηλιουπούλου-Μπεκρή, Χρήστου Παρασκευή, Κυριακή Τοκουτζή, Βάγια Κατσέλη, Χαρ. Παπανικολάου, Αικ. Θ. Χρήστου, Θεοδώρα Μπουτσίνη, Χατζηλίας Πέτρος, Βαζοβάνου Άγγελική, Μαρίνα Ζαχαριά, Παρθένη Έφροσύνη, Καρασάββας Γεώργιος, Παρθένης Βασίλειος, Κοσμάς Σδώνας, Άντωνιος Μαυρίδης, Ιωάννης Χατζηφωτίου, Κων/νος Καραμάνος, Έλενη Μπότση, Τσιβόλα Άφροδίτη, Χρυσάνθη Ηλία, Δημητρίου Σεραφεΐμ, Μαγδ. Κατσέλη, Σπανός Γεώργιος, Παγώνα Συκαρά, Δαφίγγος Χρήστος, Έλ. Μπότση, Παναγόπουλος Βασίλειος, Αναδιώτης Βασίλειος, Καβάλος Θεόδωρος, Χρήστος Κουτσούρας, Πλατή Γεωργία, Εύθυμία Παπανίκου, Κίσα Βασιλική, Δημήτριος Λυμπερής, Ειρήνη Προκοπίου, Σίσσυ Ζήκα-Λουκίδου, ΙΙΔΙ (ΰποκ. Θηβών), Εύαγγελία Μίτζα, Π.Κ., Σ.Χ. Καμινάκης Έλευθέριος, Κολοκούρας Ευστάθιος.**
- Απογευματινό προσκύνημα πραγματοποιήσαμε την **Κυριακή 4-2-07** στην Ί. Μονή «Αναστάσεως Χριστού» και σόν Ί. Ν. «Γενέσιον τής Θεοτόκου» όπου προσκυνήσαμε τή θαυματουργό εικόνα τής Παναγίας τής «Γιάτρισσας». Ένωπιον τής Ί. Εικόνας έψάλη παράκληση γιά τούς πολυάριθμους προσκυνητές (δυό πούλμαν) πού συμμετείχαν.
- Μέσα στά πλαίσια τής έορτής τής **Ύπαπαντης** κατά την όποία έορτάζεται και ή **Όρθόδοξη Μητέρα** πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 7/2/07 εκδήλωση με όμιλήτρια την **κ. Σταυρούλα Σιαπάτη** Σχολική Ψυχολόγο - Εϊδική παιδαγωγό και Διδάκτωρ πού Πανεπιστημίου Αθηνών ή όποια εισηγήθηκε τό θέμα: «**Μητέρα: μέσα από τόν ρόλο τής γίνεται κοινωνός τής αυτογνωσίας τής οικογένειας**». Τής όμιλίας προηγήθηκε ή Παράκληση τής Παναγίας ενώ έπακολούθησε γόνιμος διάλογος.
- Μία είκοσιετραμελής **όμάδα νέων** τής ένορίας μας έπισκέφθηκαν την Κυριακή τής Όρθοδοξίας 25/2/07 τόν **Ί. Ν. Άγ. Ιωάννου τού Ρώσσου** στό Ν. Προκόπιο Εύβοίας όπου προσκύνησαν τό όλόσωμο Σκήνωμα τού Όμολογητού τής πίστεώς μας. Τό μεσημέρι καταλύσαμε σέ έσπιατόριο τής περιοχής ενώ άργά τό άπόγευμα άφού άπολαύσαμε τόν καφέ μας στην παραλία τής **Χαλκίδας** προσκυνήσαμε σόν **Ί. Ν. Άγ. Νικολάου**, όπου έτελέσθη ό κατανυκτικός Έσπερινός. Τά έξοδα τής έκδρομής κάλυψαν τά ίδια τά παιδιά μέ τής δραστηριότητές τους καθώς και τό Έκκλ. Συμβούλιο.
- Μέ κατανυκτική Άγρυπνία τιμήσαμε την μνήμη τού Αγίου **Ιερέως Νικολάου τού Πλανά** την Πέμπτη 1/3/07. Κατά τή διάρκεια τής

άγρυπνίας τελέσθηκαν οί άκολουθίες τού Μεγ. Αποδείπνου, τού Όρθρου, τών Όρών και τής προηγιασμένης Θ. Λειτουργίας.

- Την **Δεύτερη Κυριακή τών Νηστειών 4/3/07** έορτάσαμε ως Ένορία την μνήμη τών **Βοιωτών**

Άγιών μας με Πανηγυρικό Έσπερινό, Θ. Λειτουργία και τόν Κατανυκτικό Έσπερινό κατά την διάρκεια τού όποίου τέθηκαν σέ προσκύνηση Ί. Λείψανα τών Άγ. Αναργύρων και τών Όσίων Στυλιανού και Συμεών τού Στυλίου. Τά Ί. λείψανα μετέφερε ό ίεροκήρυξ τής Ί. Μητροπόλεως Άρχιμ. π. **Δοσίθεος Καστόρης** εκπροσωπώντας τόν καθηγούμενο τής Ί. Μονής Όσίου Λουκά **Άρχιμ. π. Γεώργιο** τόν όποιο εύχαριστούμε γιά την εύλογία πού μας έστειλε άπό τό μοναστήρι του.

- Την **Κυριακή τής Σταυροπροσκυνήσεως 11/3/07** τό άπόγευμα μετά τόν Κατανυκτικό Έσπερινό έψάλησαν οί **Χαιρετισμοί τού Τιμίου Σταυρού** γιά πρώτη φορά στην Ένορία μας. Στο φιλακόλουθο έκκλησίασμα διενεμήθη ως εύλογία βιβλιαράκι πού περιέχει την σχετική άκολουθία τών Χαιρετισμών ή όποια καθιερώθηκε νά τελεΐται κάθε χρόνο σόν Ναό μας την ήμέρα αυτή.

- Την **Κυριακή 18-3-07** (Δ΄ Νηστειών) έπισκεφθήκαμε την **Ί. Μ. Άναλήψεως Σκούρτων** όπου τελέσθηκε ύπό τού π. **Πολυκάρπου** ό Κατανυκτικός Έσπερινός. Κατόπιν άπολαύσαμε την ύλική και πνευματική φιλοξενία τών Μοναχών. Τό προσκύνημα διοργανώθηκε άπό τίς Κυρίες τού «**Ένοριακού Ταμείου Άλληλεγγύης**».

- Μέ κατάνυξη τελέσθηκαν όλες οί Άκολουθίες τής **Μεγάλης Έβδομάδος** και μέ την συμμετοχή έκαιοντάδων πιστών οί όποιοι ειδικά την Μ. Παρασκευή και τό Μ. Σάββατο τό βράδυ κατέκλυσαν τόν Ναό, τό προαύλιο και τούς γύρω χώρους. Την Μ. Πέμπτη μετά την Άκολουθία τών **Άχράντων Παθών** διενεμήθη στό εύλαβές έκκλησίασμα έλαιο άπό την κανδήλα πού καίει σόν Γολγοθά στό σημείο τής Σταυρώσεως τού Θεανθρώπου. Στην **Αναστάσιμη Θ. Λειτουργία** συμμετείχαν και μετέλαβαν πάνω άπό τριακόσιοι πιστοί ενώ μετά τό πέρας μοιράσθηκαν τά πασχαλινά αυγά. Καθ΄ όλη την **Διακαινήσιμο Έβδομάδα** τελέσθηκε ή Θ. Λειτουργία διότι ως γνωστόν ή Έβδομάδα αυτή θεωρείται ως μία Ήμέρα. Τό Έκκλ. Συμβούλιο εύχαριστεί τούς **Ιεροψάλτες, τίς νεωκόρες, τίς κυρίες πού στόλισαν τόν Έπίτάφιο** και όλους όσους συνέβαλλαν οικονομικά, τούς **νέους** πού τόν μετέφεραν κατά την Λιτανεία, τούς **ιερόπαιδες** και όλους όσους συνετέλεσαν στην μέ εύπρέπεια και τάξη διεξαγωγή τών Ι. Ακολουθιών καθώς και όλους τούς **Ένορίτες** πού συμπεροσευχήθηκαν σέ αυτές.

- Η όμάδα νέων τής Ένορίας κατασκεύασε και φέτος **Αναστάσιμες λαμπάδες** και τίς διέθεσε σούς Ένορίτες. Τά έσοδα θά διατεθούν γιά τίς νεανικές δραστηριότητές τους.

ΤΙ ΛΕΤΕ; ΘΑ ΜΑΣ ΕΠΘΕΤΕ;

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Άπό τής **24 Ίουνίου** έως τής **4 Ίουλίου 2007** θά πραγματοποιηθεί Ίερό προσκύνημα σούς **Άγίους Τόπους** «όπου έσπσαν οί πόδες Κυρίου». Τό πρόγραμμα (τό όποιο μπορείτε νά ζητήσετε στό Γραφείο τού Ναού) περιλαμβάνει προσκύνημα στό **Σινά** και έπίσκεψη στό **Κάιρο** και την **Άλεξάνδρεια**.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Μετά την **έορτή τού Δεκαπενταύγουστου** θά πραγματοποιήσουμε **τριήμερη προσκυνηματική έκδρομή** στην Χαλκιδική μέ έπίκεντρο τό Άγιον Όρος. Είναι μία εύκαιρία (γιά τίς γυναίκες ιδιαίτερα) νά γευθούμε έστω άπό μακριά την εύωδία τής Αγιορείτικης Μοναστικής πολιτείας και νά λάβουμε καρπούς πνευματικούς **άπό τό «Περιβόλι τής Παναγίας»**. Έγκαίρως θά γίνει σχετική ένημέρωση γιά τούς ενδιαφερομένους.

Και ξανά...
Και ξανά...
Και ξανά...

Οι τσοπάνηδες όμως δεν των πίστευαν πλέον..

ΚΑΛΑ ΤΑ ΨΕΝΑΤΑ, ΑΛΛΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΠΟΤΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΥ ΠΛΗΘΥΝΟΝΤΑΙ ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΑ!!